

“Tanrınız Rab... ulu, güçlü, heybetli Tanrı’dır.”

--Musa Peygamber (Yasa’nın Tekrarı 10:17)

UYARI: Yolculuğun bu bir sonraki aşaması, yolcuları rahat ortamlarından dışarı çıkartacaktır. Zihinler gerilerek uzatılacak ve yürekler kontrol edilecektir. Ama her şeye rağmen, yolculuğun bu bölümünü başarıyla tamamlayanlar, önlerinde uzanan daha sonraki meydan okumalar karşısında tam donanıma sahip olacaklardır.

TANRI, TANRI’DIR

Çoğumuz, Tanrı’nın, bizim O’nu doğal olarak algıladığımızdan çok daha büyük olduğu inancını paylaşıyoruz.

Şimdi bu inancımızın içtenliği kontrol edilmek üzeredir.

Yaratılışın altıncı gününde, Tanrı, hayvanlar krallığını yaratmayı bitirdikten sonra şöyle dedi: *“İnsanı, kendi suretimizde, kendimize benzer yaratalım.”* (Yaratılış 1:26)

Bir sonraki bölümde ilk erkeğin ve kadının Tanrı’nın doğasını ve benzerliğini yansıtmak için yaratıldıkları hakkındaki bazı yollar üzerinde derin düşüneceğiz, ama bundan önce yanıtlanması gereken başka bir soru üzerinde duracağız.

Tanrı Tek’tir, o zaman neden *“Yaratalım”* dedi? Neden *“İnsanı kendi suretimde, kendime benzer yaratacağım”* demedi? Tanrı neden bazen Kendisinden *Bize, Bizim ve Biz* kelimelerini kullanarak söz eder?¹⁰³

Bazı kişiler, Tanrı’nın kullandığı *Bizim ve Biz* kelimelerinin, kendisinden söz ederken “biz” kelimesini kullanan bir kralın yaptığı gibi, sahip olduğu haşmetin bir unvanı şeklinde ifade edildiğini ileri sürerler. Tanrı’nın, güç ve görkem konusunda kıyas kabul etmez bir heybete sahip olduğu doğrudur, ama İbranice dilinin grameri, bu

“heybet unvanı” belirten “çoğul şahıs zamiri” açıklaması konusunda sağlam temelli bir sağlayış sunmaz.

Diğerleri ise Tanrı, “*İnsanı kendimize benzer yaratalım*” dediği zaman, metinde meleklerden söz edilmemesine ve insan meleklerin benzeyişinde yaratılmamasına rağmen, Tanrı’nın meleklerle hitap ettiğine inanırlar.

Kutsal Yazılar sıradan bir şekilde okunduğu ve gramer incelendiği zaman Yaratıcımızın, Kendisini çoğul ama yine de tekil bir üslup ile tanımlamayı seçtiğini açık bir şekilde görürüz.

ÇOĞUL: “*Tanrı, ‘İnsanı **kendimize benzer yaratalım**’ dedi.*”

TEKİL: “*Böylece Tanrı, insanı **kendi suretinde yarattı.***” (Yaratılış 1:26-27)

Tanrı’nın Kendisini hem çoğul hem de tekil olarak tanımlaması, şimdiki ve her zamanki kimliği ile tutarlıdır.

Tanrı’nın Kendisi hakkındaki hem çoğul hem de tekil tanımlaması, O’nun şimdiki ve her zamanki kimliği ile tutarlıdır.

Tanrı’nın tekliğinin karmaşıklığı ve harikalığı, pek çok kişinin “tek” sözcüğü hakkındaki yüzeysel ve üstünkörü tanımlamalarının çok çok ötesinde bulunan bir gerçektir. Sınırsız Olan, insanın kendi kavrayışının kalıbına girmeyecektir.

Tanrı, Tanrı’dır.

“*Öncelikten sonsuzluğa dek, **Tanrı Sen’sin.***” (Mezmur 90:2)

TANRI’NIN KARMAŞIK TEKLİĞİ

Tanrı’nın kitabı şu sözlerle başlar:

“*Başlangıçta **Tanrı** (Elohim – eril çoğul isim) ...yarattı (tekil fiil çekimi)...**Tanrı’nın Ruh’u** suların üzerinde dalgalanıyordu. Sonra **Tanrı**, ‘Işık olsun’ diye **buyurdu** ve ışık oldu.*”¹⁰⁴

TANRI, her şeyi Sözü ve Ruh’u aracılığıyla yarattı.

“*Gökler **Rab’bin** sözü ile ve gök cisimleri O’nun ağzından çıkan soluk ile yaratıldı.*” (Mezmur 33:6)

TANRI’NIN SÖZÜ

Kutsal Yazılar, bileşik Yaratıcıları hakkında bilgi edinmek isteyen herkese geniş bilgi sağlarlar. Örneğin, Yuhanna Müjdesi şu sözlerle başlar:

“*Başlangıçta **Söz** verdi.*

Söz Tanrı ile birlikteydi,

Ve Söz Tanrı'ydı.

O, Tanrı ile birlikteydi.

Her şey O'nun aracılığıyla var oldu..." (Yuhanna 1:1-3)

Bir önceki bölümde incelediğimiz gibi, "Söz", Tanrı'nın içsel düşüncelerinin dışsal ifadesidir. Nasıl siz, düşünceleriniz ve sözleriniz ile tek bir kişi iseniz, Tanrı da aynı şekilde Sözü ile Bir'dir. "Söz", hem "Tanrı ile" (O'ndan ayrı olarak) hem de "Tanrı" (O'nunla bir olarak) şeklinde beyan edilir.

Aynı zamanda "O" ve "O'nunla" gibi kişi zamirlerinin, "Söz'e" işaret ettikleri zaman kullanıldıklarını gözlemlemek de yararlı olur.

O'NUN RUHU

RAB Tanrı Sözü'nü nasıl farklı ve kişisel bir biçimde tanımlıyorsa, *Ruhu'nu* da aynı şekilde farklı ve kişisel bir biçimde tanımlar.

"Ruhun'u gönderince var olurlar,

Ve Sen yeryüzüne yeni yaşam verirsin." (Mezmur 104:30)

"Gökler O'nun soluğu ile açılır." (Mezmur 26:13)

"Nereye gidebilirim Senin Ruhun'dan?"

Nereye kaçabilirim Senin huzurundan?" (Mezmur 139:7)

"Kutsal Ruh ...O size her şeyi öğretecek." (Yuhanna 14:26)

Kutsal Ruh (Söz'ün buyruklarını yerine getiren)da aynı **Söz** (aracılığıyla yaratılışın gerçekleştiği) gibi Tanrı ile mükemmel bir şekilde Tek'tir.

TANRI BÜYÜKTÜR

Tektanrıcuların çoğu Kral Davud'un kaydedilmiş pek çok dualarından biri olan aşağıdaki seçme parçayı kabul etme konusunda sorun yaşamazlar: **"Yücesin, ey Egemen Rab. Bir benzerin yok, senden başka Tanrı da yok! Bunu kendi kulaklarımızla duyduk."** (2. Samuel 7:22)

Ancak, "Tanrı yücedir! Tanrı Tanrı'dır, bir benzeri yoktur!" gerçeğini onaylamakta çabuk davranan pek çok kişi, Tanrı'nın çoğul ama yine de tekil doğası hakkındaki Kendi açıklamasını reddetmekte eşit derecede hızlı davranırlar.

"O'nun benzeri olmadığına" göre, Her Şeye Gücü Yeten, Kendisinin bizim doğal hayal gücümüz ile algılayabileceğimizden daha büyük ve daha karmaşık olduğunu açıkladığı takdirde buna şaşırmanın mı gerekir? Tanrı, bizim, Kendisi hakkında doğru düşüncelerle düşünmemiz için ısrar eder.

"Beni kendin gibi sandın; seni azarlıyorum!" (Mezmur 50:21)

TANRI TEKTİR

Ortodoks Yahudiler İbranice’de *Şema* olarak bilinen bir duayı düzenli olarak tekrarlar; bu sözcük şu ifadeyi belirtir. “*Adonay Eloheynu, adonay ehad,*” anlamı şöyledir: “*Tanrımız Rab, Rab tektir.*” Bu dua Tevrat’tan alınmıştır: “*Dinle (Şema) ey İsrail! Tanrımız RAB (YHWH) tek (ehad) Rab’dir!*” (Yasa’nın Tekrarı 6:4)

Tanrı’nın tekliğini tanımlamak için kullanılan sözcük “*ehad*” dır. Bu sözcük genellikle bir *salkım* üzüm gibi, çok yönlü bir *birliği* tanımlamak için kullanılır. Kutsal Yazılar’ın diğer bölümlerinde *ehad* komutan ve askerlerine işaret eden “*bir birlik*” olarak tercüme edilir.¹⁰⁵ bir sonraki bölümde bu sözcük ilk erkek ve karısı *ehad* olduklarında, yani, “*tek beden*” (Yaratılış 2:24) oldukları belirtilirken tekrar ortaya çıkacaktır. Bu aynı İbranice sözcüğün kullanıldığı diğer ayetlere baktığımız zaman, Tanrı’nın, tekliğini belirtmek için söz edilen bu ifadenin birden fazla varlığı kapsayabileceği belirginleşir.

Eski Antlaşma Tanrı’nın çoğul birliğini ima eden ve onaylayan çok miktarda ayet içerir.¹⁰⁶ Bu konuyla ilgili bir örnek verelim:

“Başlangıçtan beri...**Ben** oradayım. **Egemen Rab** şimdi **Beni** ve **Ruhu’nu** gönderiyor.” (Yeşaya 48:16)
“**Egemen Rab**” kimdir?
“**Ruhu**” kimdir?
“**Ben**” ve “**Rab Tanrı ve Ruhu**” tarafından gönderilen “**Beni**” kimdir?

Bu sorular, Kutsal Yazılar’daki yolumuz üzerinde düşünüldüğü zaman açık bir şekilde yanıtlanacaktırlar.

KABUL ETTİĞİMİZ ÜÇ-BİRLİK

İngilizce’de kullandığımız “birlik” sözcüğü, Latince’deki *unus* sözcüğünden gelir, anlamı “tek” demektir. Pek çok kişi, Tanrı’nın sonsuz bir üçlü-birlik olduğu hakkındaki kavramı reddetmelerine rağmen, yalnızca çok az kişi günlük yaşamlarımız içinde yer alan birde-üç birliklerini inkar etme cesaretini gösterir.

Örneğin, **zaman** kavramı *geçmiş, şimdi ve gelecek* gibi olguları ile bir tür üçlü birliği biçimlendirmektedir.

Yükseklik, uzunluk ve **genişlik** içeren **uzay**, bir başka örnek oluşturur.

Bir insan ruh, can ve **bedenden** oluşan bir bileşimdir.

Aynı zaman da **güneş de bir üçlü birliktir**. Yeryüzü yalnızca tek bir güneşe sahip olmasına rağmen, biz bu

göksel varlığı güneş,
ışığını güneş,
ve sıcaklığını güneş olarak adlandırırız.

Bu durum, üç tane güneş olduğu anlamına mı gelir? Hayır. Güneş üç değil, tektir. Güneşin tek ve üçlü-birlik olması arasında hiçbir çelişki yoktur. Nasıl ışığın güneşi ve sıcaklığı güneşten çıkıyorlarsa, aynı şekilde *Tanrı'nın sözü* ve *Tanrı'nın Ruhü* da Tanrı'dan çıkarlar. Ama güneşin tek olduğu gibi yine de tektirler.

Elbette tek gerçek Tanrı'nın bileşikliğini açıklamak için verilecek olan tüm yersel örnekler tam olarak yeterlilik sağlayamayacaklardır. Tanrı, güneşe benzemeyen, kişisel, sevecen ve bilinebilir bir Varlık'tır. Ancak yine de bu tür örneklerin tümü yaratılışta üçlü birliklerin mevcudiyetini ve çoğu Yaratıcı'nın Yaratığından üstün olduğunu kabul ettikleri için, bizi genel bir temele yönlendirmeleri gerekir.

"Evi yapan evden daha çok saygı görür. Çünkü her evin bir yapıcısı vardır, her şeyin yapıcısı ise Tanrı'dır." (İbraniler 3:3-4)

Eğer Tanrı'nın yaratılışı bileşik birlikler ile doluyorsa, Tanrı'nın Kendisinin birleşik bir birlik olmasının bizi şaşırtması mı gerekir? Eğer bizler sahip olduğumuz tüm bilgiye rağmen, yaşadığımız dünyayı tam olarak açıklayamıyorsak, bu dünyayı yaratan Kişi'yi nasıl açıklayabiliriz?

Tanrı Tanrı'dır.

"Tanrı'nın derin sırlarını anlayabilir misin? Her Şeye gücü Yeten'in sınırlarına ulaşabilir misin? Onlar gökler kadar yüksektir –ne yapabilirsin? Ölüler diyarından derindir– nasıl anlayabilirsin? Ölçüleri yeryüzünden uzun, denizden geniştir." (Eyüp 11:7-9)

"Tanrı'nın sırlarını araştırırken O'nun sonsuz doğasının en harika özelliklerinden birini keşfetme ve tecrübe etme ayrıcalığına sahip olacağız."

"Tanrı sevgidir." (1. Yuhanna 4:8)

TANRI KİMİ SEVDİ?

Tanrı'nın sevgisi, O'nun Baba-yüreğinden akan ve kendisini pratik yollarla ifade eden anlaşılacak kadar derin bir sevgidir.¹⁰⁷ Tanrı sevgi **olduğu** için O'nun sevgisi sevdiği kişinin sevebilir olması koşuluna bağlı değildir.

"Baba bizi o kadar çok seviyor ki, bize 'Tanrı'nın çocukları' deniyor." (1. Yuhanna 3:1)

Burada üzerinde düşünülmesi gereken bir nokta var. Sevgi, bir alıcı gerektirir. Yalnızca, “seviyorum” diyemem, ama “Eşimi seviyorum, çocuklarımı seviyorum, komşularımı seviyorum” diyebilirim.

Sevgi bir obje olmasını gerektirir.

O zaman Tanrı, sevgisinin objeleri olarak özel canlı varlıkları yaratmadan önce kimi sevdi? Melekleri ve insanları yaratmaya *ihtiyacı var mıydı?* Hayır. Yaratıcımız, *kendi kendine yeterlidir*. O, ruhsal varlıkları ve insanları onlara *ihtiyaç duyduğu* için değil, onları *istediği* için yarattı. Burada sözü edilen bu farklılık önemlidir.

Daha önce öğrenmiş olduğumuz gibi, Tanrı **konusur**.

Konuşmak yalnızca bir ilişkinin çevre ve koşulları içinde anlamlı bir şekilde var olabilir. *Melekleri ve insanları yaratmadan önce Tanrı kiminle konuştu?* Birinin Sözlerini anlaması için diğer varlıkları yaratmaya **ihtiyacı var mıydı?** Hayır, Tanrı'nın “ihtiyaç duyduğu” her şey Tanrı'nın Kendisinin içindedir. O'nun hiçbir şeye ihtiyacı yoktur. Tanrı kendisine yeterlidir ve kendisi ile tatmin olur. Ama yine de doğasının içinde öyle bir parça vardır ki, konuşmayı ve kendisiyle konuşulmasını, sevmeyi ve sevlmeyi ister.

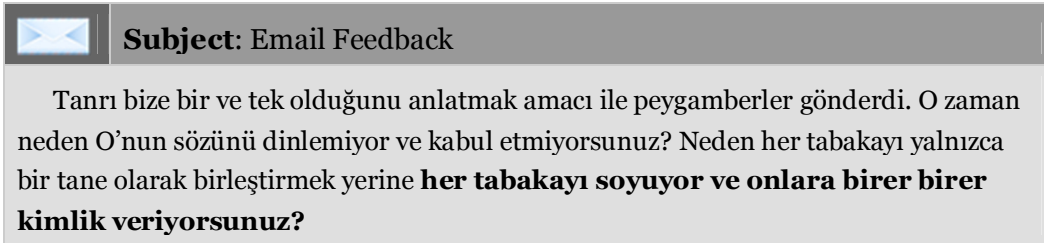
Bu gerçek bizi bir başka gerçeğe yönlendirir: **Tanrı ile ilişki kurulabilir**.

Sevmek ve konuşmak, yalnızca bir ilişkinin çevre ve koşulları içinde anlamlı bir şekilde var olabilirler. *Tanrı diğer varlıkları yaratmadan önce, kiminle bir ilişki yaşamaktan zevk aldı?* Bu sorunun yanıtı Tanrı'nın bileşik birliğinin içinde mevcuttur.

İlişki kurulabilir Tanrımız, sonsuzlukta melekleri ya da insanı yaratmadan önce, sevgi ve iletişimin doyurucu ve yakın ilişkisinin zevkini kişisel Sözü ve kişisel Ruhu ile Kendisinin içinde yaşadı.

TABAKALARI SOYMAK

Tanrı'nın çoğul, üç-kişi doğası hakkındaki bu derin düşüncelere karşılık olarak biri şu elektronik postayı gönderdi:

Sınırsız Yaratıcımız hakkında bilinecek her şeyi hiçbir zaman anlayamayacağımız gerçeği doğru olmasına rağmen, yine de Tanrı, peygamberlerinin yazılarında Kendisi ile ilgili pek çok büyük gerçeği açıklamış olduğu için bu gerçekleri anlamamız için uğraşmamız gerekmez mi? Eğer Tanrı hakkında düşüneceksek, bunu titizlik ve dikkatle yapmak zorundayız. Çoğumuz Tanrı'nın TEK olduğunu kabul ederiz, ama bu TEK TANRI Kendisi hakkında ne açıklamıştır? “Her tabakayı soyduğumuz” zaman O'nun hakkında Kutsal Yazılar'da neyi keşfedebiliriz?

Karşımıza *Sözü* ve *Ruhu* ile BİR olan tanıyabileceğimiz, kişisel ve güvenilir bir Tanrı çıkacaktır.

Tanrı, sınırsız büyüklüğü içinde Kendisini **Baba**, Sözünü **Oğul**, ve Ruhu'nu **Kutsal Ruh** olarak belirtmiştir. Baba, Oğul ve Kutsal Ruh, tek ve gerçek Tanrı'nın içinde var olan üç kişisel farklılıktır. Şimdi bu gerçeğin “kabuğunu soyan” birkaç ayete bakalım.

TANRI'NIN OĞLU

Kutsal Yazılar, başlangıçta Tanrı ile bir olan aynı *Sözün* aynı zamanda Tanrı'nın *tek ve biricik* “*Tanrı Oğlu* olarak adlandırıldığını açıkça bildirirler.

“Başlangıçta Söz vardı ve Söz Tanrı ile birlikteydi. Ve Söz Tanrı'ydı...Tanrı'yı hiçbir zaman hiç kimse görmedi. Baba'nun bağrında bulunan ve Tanrı olan biricik Oğul O'nu tanıttı...O'na iman eden yargılanmaz, iman etmeyen ise zaten yargılanmıştır, çünkü Tanrı'nın biricik Oğlu'nun adına iman etmemiştir.” (Yuhanna 1:1,18; 3:18)

Senegal'de insanlar bazen “*Tanrı'nın Oğlu*” ifadesine “*Estağfurullah!*” diye mırıldanarak karşılık verirler. Bu Arapça sözcük şu düşüncüyü ifade etmektedir: “*Tanrı böyle bir küfür ettiğiniz için sizi başışlasın!*” (Küfür etmek, “*Tanrı ile alay etmek*” olarak tanımlanabilir.) Yerinde olacağını düşünerek onların bu azarlamasına kendilerine ait olan bir özdeyişten alıntı yaparak şu karşılığı verdim: “Çobanın ağzına vurmadan önce neden ıslık çaldığını anlamamız gerekir.” Güldüler ve ben de onlara sonra şunu söyledim: “*Tanrı'nın Oğlu*” ifadesini reddetmeden önce, Tanrı'nın bu konuda ne söylediğini araştırıp bulmanız gerekir.”

Kutsal Yazılar, Tanrı'nın *Oğlu* ifadesine doğrudan işaret eden yüzden fazla ayet içerirler, ama yine de bu ayetlerden hiçbiri bazı kişilerin bu ifadeyi yorumlamayı tercih ettikleri gibi hem “birden fazla Tanrı” olduğunu ima etmezler hem de “Tanrı'nın bir eşe ve oğula sahip olduğunu” bildirmezler. Böyle bir düşünce yalnızca küfür değildir; aynı zamanda Kutsal Yazılar hakkında sahip olunan sığ davranışı açıklar.¹⁰⁸

Tanrı bizi, O'nun düşünceleri ile düşünmeye davet eder.

“Çünkü gökler nasıl yeryüzünden **daha yüksekse** yollarım da sizin yollarınızdan, düşüncelerim düşüncelerinizden **daha yüksektir.**” (Yeşaya 55:9)

Yıllarca önce çok iyi tanınan Senegalli bir iş adamı bir araba kazasında ölmüştü. Senegal’deki ulusal bir gazete, bu adamın iki bin işçisinin “onun kendi çocukları gibi” olduklarını yazmış ve “onu Senegal’in büyük bir evladı” olarak adlandırarak övmüştü.¹⁰⁹ Bu sözler, Senegal’in bir kadın ile ilişkisi olduğunu ve ondan bir oğlu olduğunu mu ima ediyorlardı? Elbette hayır! Senegal halkının çok sevdiği bir vatandaşlarını bu unvan ile onurlandırma konusunda bir sorunları yoktu. “Senegal’in oğlu” ifadesinin ne anlama geldiğini anlıyorlardı. Aynı zamanda bu ifadenin neyi kastetmediğini de biliyorlardı.

“Oğul” ifadesi çeşitli şekillerde kullanılır. Kuran ve Araplar *yolculuk eden birinden* ‘yolda kalmış’ *‘ibn el-sebil’*(Sure 2:177, 215) olarak söz ettikleri zaman, biz onların ne demek istediklerini biliriz. Gücü Her Şeye Yeten Tanrı *Sözü’nden Oğlu* olarak bahsettiği zaman, O’nun ne demek istediğini de bilmemiz gerekir.

Yaratıcımızın yücelttiği unvanlar ve ifadelerle alay etmeyelim:

“**Tanrı** eski zamanlarda peygamberler aracılığıyla birçok kez çeşitli yollardan atalarımıza seslendi. Bu son çağda da her şeye mirasçı kaldığı ve aracılığıyla evreni yarattığı **kendi Oğlu ile bizlere seslenmiştir**. Oğul, kendi yüceliğinin parıltısı, O’nun varlığının öz görünümüdür. Güçlü **sözü** ile her şeyi devam ettirir.” (İbraniler 1:1-3)

Tanrı, Kendisinin bize “**Oğlu** aracılığıyla konuştuğunu” bilmemizi ister. O, aynı zamanda *Oğlu’nun*, aracılığıyla göklerin ve yeryüzünün yaratıldığı ve devam ettirildiği *Söz* olduğunu anlamamızı da ister. Kutsal Kitap’ın Arapça çevirilerinde Oğul’un “*Tanrı Sözü*” olan unvanı hem Kutsal Kitap’ın hem de Kuran’ın Mesih’e atfettikleri bir unvan olan “*Kalimat Allah*” olarak tercüme edilir. Yolculuğumuzun ilerideki aşamalarında bu konuyu daha yakından inceleyeceğiz.

TANRI’NIN RUHU

Tanrı nasıl *Sözü-Oğlu* ile Bir ise, aynı şekilde *Kutsal Ruh* ile de Bir’dir.

Tanrı’nın Kutsal Ruh hem dünyanın yaratılması hem de Tanrı’nın yazılı *Sözü’nün* vahyedilmesinde görev aldı. Kutsal Kitap’ın ikinci cümlesinde Tanrı’nın dünyayı yaratmasından söz edilirken, şu beyanda bulunulur: “**Tanrı’nın Ruh** suların üzerinde *dalgalanıyordu.*” Ve Kutsal Yazılar daha sonra şunu belirtirler: “*Hiçbir peygamberlik sözü insan isteğinden kaynaklanmadı. Kutsal Ruh tarafından yöneltilen insanlar Tanrı’nın sözünü iletiler.*” (2. Petrus 1:21)

Bazı kişiler, Kutsal Ruh'un, melek Cebrail olduğunu öğretirler. Diğerleri ise, Tanrı'nın Ruhunun bir peygamber olduğuna kendilerini ikna etmiş kişilerdir. Vardıkları bu sonuçlar, peygamberlerin Yazılarından kaynaklanmamaktadırlar. Melekler ve insanlar yaratılmış varlıklardır. Oysa Kutsal Ruh, yaratılmamış olan "*sonsuz Ruh'tur.*" (İbraniler 9:14)¹¹⁰

Kutsal Ruh, "*gerçeğin Ruhudur.*" (Yuhanna 14:17), Tanrı, dünya için tasarladığı amaçlarını Kutsal Ruh aracılığıyla gerçekleştirir. Kutsal Ruh Tanrı'nın mesajına inanan herkese Tanrı'yı yakından ve tecrübe edebilecekleri şekilde açıklayan "*Yardımcı'dır.*" (Yuhanna 14:16) Bugün yeryüzündeki pek çok insan *Tanrı'yı tanımaz*, yalnızca, Tanrı *hakkında* bilgiye sahiptir. Bu tür bilgi Tanrı'yı da insanı da tatmin etmez. İnsanların Tanrı ile kişisel bir ilişki yaşayarak bu ilişkinin tadını çıkarmalarını mümkün kılan Kutsal Ruh'tur. Tanrı'nın harika Kutsal Ruhu hakkında ileride daha çok şey öğreneceğiz.¹¹¹

Yolculuğunuz nasıl geçiyor? Biraz bunaltıcı mı? Bu düşünceler, kolayca kavranabilecek düşünceler değildirler. Bazı kişiler dinlerinin ve Tanrı hakkındaki tanımlarının doğru olması gerektiğini ileri sürerler, "çünkü bu tür konular çok basittir." Bu kişilerin Tanrı hakkındaki tanımlamaları basit olabilir, ama Tanrı basit değildir.

'Benim düşüncelerim sizin düşünceleriniz değil, sizin yollarınız benim yollarım değil' diyor Rab. (Yeşaya 55:8)

SONSUZA KADAR TEK

Kutsal Yazılar'ın anlamı açıktır. Tüm sonsuzlukta Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un var olmadığı bir zaman asla mevcut olmamıştır.¹¹² Onlar her zaman TEK olmuşlardır. Kutsal Yazılar, insan tarihinin çevre ve koşulları içinde *Baba'yı gökyüzünden* konuşan, *Oğul'u yeryüzünde* konuşan ve *Kutsal Ruh'u yüreğe* konuşan Biri olarak açıklarlar.¹¹³ Her biri, kendi üstlendiği rol içinde diğerinden farklıdır, ama yine de TEK'tirler.

İnsanlar, sevgi Olan ve sınırsız Sevgisi'ni pratik yollarla gösteren TEK'in zenginliğinden, Tanrı'nın Kendisi hakkındaki açıklamasının bilgisinde büyüdükçe zevk almaya başlarlar.

Sevgi, yalnızca bir ilişkinin çevre ve koşulları içinde anlamlı bir şekilde var olabilir. Baba, Oğul ve Kutsal Ruh, mükemmel sevgi ve birliğin yakın ilişkisinden her zaman zevk almışlardır. Kutsal Yazılar'ın diğer bölümlerinde Oğul'un şu sözlerini işitiriz: "*Baba'yı severim*" ve "*Baba, Oğul'u sever.*" Kutsal Yazılar, aynı zamanda, "*Kutsal Ruh'un meyvesinin sevgi*" olduğunu da beyan ederler. (Yuhanna 5:20; 14:31; Galatyalılar 5:22)

İnsan ilişkilerinin en iyisi –erkeğin ve kadının bir beden olması, baba, anne ve çocuk arasındaki bağ– **sevgi olan** Tanrı ile dolu olanıdır. Sözü edilen bu tür yersel ilişkilerin en iyisi bile Tanrı'nın huşu-esinleyen teklifinin ve sevgisinin yalnızca soluk bir yansımasıdır. Yaratıcımız, iyi olan her şeyin orijinal kaynağı, örneği ve amacıdır.

*“Tanrı **sevgidir.**”* (1. Yuhanna 4:8)

*“Tanrı **sevgidir**”* ifadesinin en iyi yanı, O'nun sizi ve beni Kendisi ile sonsuza kadar sürecek olan yakın bir ilişkinin tadını çıkarmaya davet etmesidir! O, tam olarak açıklanamasa bile, bizden istediği yalnızca O'na güvenmemizdir.

TANRI GÜVENİLİRDİR

Yaratılışın altı gününe bakarak Tanrı hakkında gözlemlediğimiz şeyleri tekrar düşünelim.

Bunu matematiksel bir denkleme dönüştürecek olursak, şöyle bir görünüm karşımıza çıkar:

1. Gün: Tanrı *kutsaldır*
- + 2. Gün: Tanrı *her şeye gücü yetendir*
- + 3. Gün: Tanrı *iyidir*
- + 4. Gün: Tanrı *sadıktır*
- + 5. Gün: Tanrı *yaşamdır*
- + 6. Gün: Tanrı *sevgidir*
- = **GÜVENİLİR TANRI**

Bu özelliklere sahip olmayan kişilere hemen güvenirken, mükemmel tek karaktere sahip Olan'a güvenme konusunda gösterdiğimiz isteksizlik garip değil midir?

Mektup kutusuna bir mektup attığım zaman, posta servisine bu mektubu yerine ulaştıracağı konusunda güvenirim. O zaman evrenin Yaratıcısı-Tedarik Edeni ve Sahibine vaatlerini yerine getirmesi konusunda çok daha fazla güvenebilmem gerekir!

*“İnsanların tanıklığını kabul ediyoruz, oysa **Tanrı'nın tanıklığı daha üstündür...**Tanrı'ya inanmayan ise, O'nu yalancı durumuna düşürmüş olur.Çünkü Tanrı'nın, Oğlu ile ilgili tanıklığına inanmamıştır. (1. Yuhanna 5:9-10)*

TANRI'NIN KİŞİSEL ADI

Tanrı O'nu tanımamızı, O'na güvenmemizi ve O'nun adını çağırmamızı ister.

*“**Seni tanıyanlar Sana güvenir**, çünkü Sana yönelenleri hiç terk etmedin, ya **Rab.**”* (Mezmur 9:10)

Pek çok kişi, Tanrı'nın adının yalnızca “Tanrı” olduğunu düşünür – *Elohim* (İbranice), *Allah* (Arapça¹⁴), *Alaha* (Aramice), *Dieu* (Fransızca), *Gott* (Almanca) ya da konuştukları dilde hangi sözcüğü kullanıyorlarsa....

Gerçekten de Tanrı Tanrı'dır (En Üstün Olan Varlık). Ama O'nun *adı* Tanrı mıdır?

Bu durum, benim, adımın “İnsan” olduğunu söylememe benzemez mi? Ben bir insanım, ama aynı zamanda bana ait bir ada da sahibim. Tanrı Tanrı'dır, ama aynı zamanda Kendisini açıkladığı isimlere sahiptir ve bu isimler aracılığıyla bizi, O'na bir Kişi olarak hitap etmeye davet eder.

Pek çok kişi, Tanrı'nın, yerçekimi, rüzgar ya da rağbet gören bir bilim kurgu filmleri dizisinde karakterize edilen “Güç” gibi bilinmeyen bir tür enerji kaynağı olduğunu düşünürler. Kutsal Kitap'ta bildirilen Tanrı kavramı bu tür düşünceler içeren bir kavram değildir.

Tanrı, O'nu kişisel bir şekilde bilmenizi isteyen Nihai Kişilik'tir.

Tanrı kavramı, yalnızca bir Kutsal Kitap kişiliği olmakla kalmaz, aynı zamanda akla da uygundur. İnsanlar nasıl yalnızca kozmik enerji küreleri değillerse, aynı şekilde her şeyi Yaratan da değildir. O, bir adı olan Kişisel bir Varlık'tır.

Tanrı'nın ilk kişisel adı, Yaratılış'ın ikinci bölümünde ilk kez açıklanır.

“Göğün ve yerin yaratılış öyküsü: **RAB** Tanrı göğü ve yeri yarattığında...”
(Yaratılış 2:4)

Tanrı'nın Kendisini belirttiği isme dikkat ettiniz mi?

O'nun adı, “**RAB**'dir.” En azından dilimize bu şekilde çevrilmiştir. Tanrı'ya, tüm dilleri akıcı olarak konuştuğu ve bizden, Kendisine belirli bir dilde hitap etmemizi istemediği için minnettarım. Bizi Kendisi ile ana dilimizde konuşmaya davet ettiği zamanın, yerin, ya da yönün hiçbir önemi yoktur, O'nun gözünde önemli olan, O'nunla yürek dilimizle konuşmamızdır.

BEN'İM

Tanrı'nın ilk kişisel adı olan “**RAB**” İbranice'de dört sessiz harf ile yazılır: **YHVH**. Bu dört sessiz harfe sesli harfler eklendiği zaman, sözcük YaHVeH ya da YeHoVa olarak telaffuz edilir. İsim, İbranice'deki “imek” yardımcı fiilinden türetilmiştir ve birebir anlamı, “**BEN İM**” ya da “**O DUR**” şeklindedir. Bu açıklama ile şunu öğreniriz: Tanrı, *Kendiliğinden Var Olan Sonsuz Olan'dır*. Tanrı'nın bu kişisel adı, Eski Antlaşma'da 6.500'den fazla sayıda geçer ve diğer adlarından daha çok kullanılır.

Çoktanrılı Mısır'da yetişen Musa, Tanrı'ya O'nun adını sorduğu zaman Tanrı'nın verdiği yanıtı dinleyin:

*“Tanrı Musa'ya, ‘Ben **Ben'im**’ dedi. ‘İsraillilere de ki, ‘Beni size Ben **Ben'im**’ diyen gönderdi.’” (Mısır'dan Çıkış 3:14)*

Yalnızca kişisel bir varlık, “ben..im” diyebilir.Tanrı bizden O'nun Nihai Kişi olduğunu anlamamızı ister.

O, O *OLAN* Biri'dir.

Geçmiş, şimdi ve gelecek O'nun için hiçbir şey ifade etmez. O'nun Varlığı, zaman ve uzaydan üstündür.

O, kendi kendine yeterlidir.

Siz ve ben yaşamak için hava, su, yiyecek, barınak ve diğer unsurlara ihtiyaç duyarız, ama O, hiçbir şeye ihtiyaç duymaz. O, kendi gücü aracılığıyla mantık yürüten ve var olan Biri'dir. O,Büyük BEN'İM'dir – O, RAB'dir. (Dikkat: İngilizce Kutsal Kitap'ta RAB sözcüğünün tamamı büyük harflerle yazıldığı zaman, İbranice'de RAB manasını taşıyan orijinal sözcük, *Kendiliğinden Var Olan Sonsuz Olan* anlamına gelen, YHVH'dır.)

Tanrı, Kendisini tanımlama görevini insana bırakmamıştır. O, Kendi Kendini Tanımlayan'dır.

YÜZLERCE İSİM

RAB'bin, Baba, Oğul ve Kutsal Ruh olarak sahip bulunduğu sonsuz varlığı, yüzlerce ad ve unvan taşır. Tanrı'nın adları O'nun karakterini yansıtırlar. Tanrı'ya ait her unvanın amacı bizim, Tanrı'nın kim ve nasıl olduğunu daha iyi anlamamıza yardımcı olmak içindir. Örneğin, şu isimlerle adlandırılır:

Gökyüzünün ve yeryüzünün Yaratıcısı, Yaşam Yazarı, En Yüce Olan, Gerçek Işık, Kutsal Olan, Adil Yargıç, Tedarik Eden Tanrı, Şifa Veren Tanrı, Doğruluğumuz Olan Rab, Esenliğimiz Olan Rab, Çobanım Rab, Sevgi ve Esenlik Tanrısı, Lütuf Kaynağı Tanrı, Sonsuz Kurtuluş'un Yazarı, her zaman Yakınlığımızda Olan Rab...

Yaratıcımız hakkındaki şimdiki anlayışımız ne olursa olsun, her birimizin *O'nun Tanrı olduğunu ve **hiç kimsenin O'na benzemediğini*** alçak gönüllülükle itiraf etmemiz gerekir.

Tanrı'nın tam olarak açıklanması ya da anlaşılması imkansız olmasına rağmen, O, bizim O'nun adını bilmemizi, O'na güvenmemizi ve O'nu sevmemizi, O'nunla sonsuza

kadar yaşamamızı ister. Tanrı, zihninde tasarlamış olduğu amacını Őu sözleri ile ifade eder:

“İnsanı kendi suretimizde, kendimize benzer yaratalım.” (Yaratılış 1:26)

Tanrı bu sözleriyle ne demek istedi? Gözle görülebilen insan nasıl olur da gözle görülemeyen Tanrı'nın benzeyiŐine sahip olabilirdi?